Mizah

Çek çek !

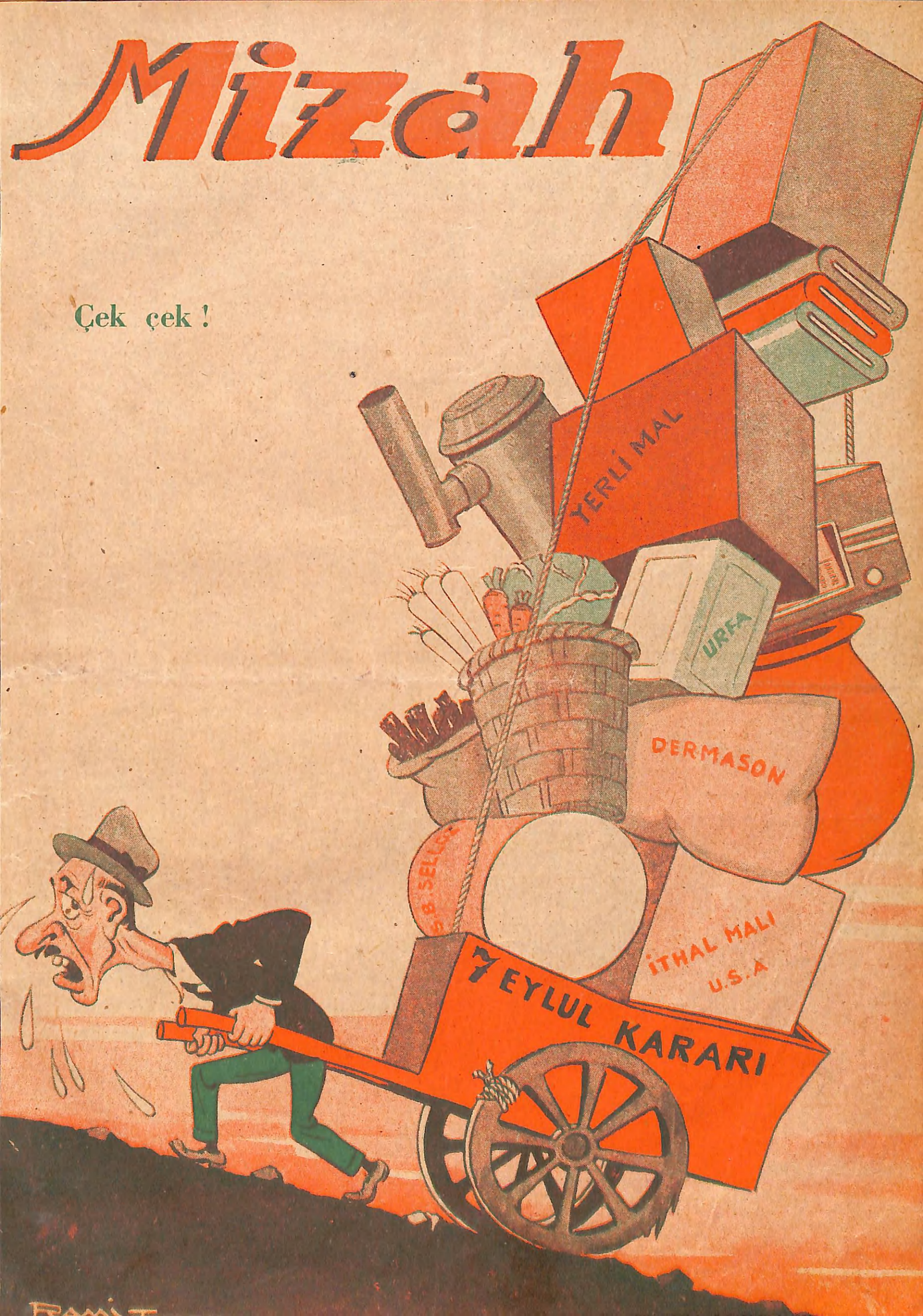

FIKRALAR

İş arıyorum!

★ Lâf yetiştirmesini iyi bilir, sesi on tiz perdeden haykırışları bastıracak kadar kuvvetli, ayrıca sabır ve tahammül gibi hassaları haiz bir genç, karısının dırdırından, virvırından bıkmış kocalara yardımı kabul eder. İcabında kavga ve döğüşe de razıdır. Seyahate çıkan kocalara da vekâlet edebilir.

★ Eski bir canbaz, istiyenlerin evi önünde durup, karı - koca kavgaları esnasında pencereden dışarı fırlatılan tabak, çanak, vazo, sandalye, koltuk gibi her türlü eşyayı toplamıya hazırdır. Bu yüzden başına gelecek kazalardan kimseyi mesul tutmaz.

★ Türlü dedikodu ve tenkitlere cevap vermeyi bilen, icabında akı kara gösteren yalanlamalar neşredebilen tecrübeli bir «salâhiyet sahibi kimse» hükûmet dairelerinde iş arıyor. İşi sudan olduğu için havadan geçinmeğe razıdır.

★ İlerin üzerine nokta koymakta ve Iların çizgilerini çekmekte mahir bir genç, tenbel insanların mektuplarını, tamamlamak üzere yazıhane veya evlerde iş arıyor.

★ Bilmece halletmekte mahir, karışık hesaplardan kafası yorulmaz, rakam okumaktan gözü yorulmaz bir adam, vapur tarifelerini çözüp izah etmek üzere iş arıyor.

★ Küfretmekte mahir eski bir külhanbey, hayatın türlü aksilikleri önünde kızıp küfür savurmak istiyenlere yardım edebilir. Ayrıca, yakası açılmadık küfürleri de öğretir.

Güç şey

Mektup yazmak üzere masanın başına oturmuş, düşünüyordu. Karısı sordu:

— Ne yapıyorsun? Yine babandan para mı istiyorsun?

— Hayır, para istemeden mektup nasıl yazılır, onu düşünüyorum.

Deli aklı

Delilerden biri, Bakırköy timarhanesinin bahçesinde, el arabasını baş aşağı tutmuş, gidiyordu.

Hastahane baştabibi, değerli arkadaşımız Fahrettin Celâl:

— Niçin arabayı baş aşağı tutuyorsun? diye sordu.

Deli sırıttı:

— Doğru tutayım da dünkü gibi içine yine kum koysunlar, değil mi?

Kıyamete kadar

— Aziz Başıbüyük orada mı efendim?

— Hayır efendim, burada yoklar.

— Ne zaman gelecekler, biliyor musunuz?

— Maalesef bilmiyorum.

— Tahmin edemez misiniz?

— Belli olmaz, efendim.

— Peki, gelirse çok kalırlar mı?

— Kıyamete kadar.

— Neresi orası?

— Asri mezarlık müdürlüğü.

Şimdi lâzım olmuş

Mişon karakola geldi:

— Efendim, dedi. Ev sahibimi arıyorum.

Komiser hayretle sordu:

— Allah Allah! Senin ev sahibini ben ne bileyim? Senin bilmen lâzım. Kendisini tanımaz mısın?

— Tanımam!

— Neden?

— Efendim, ben bu evi boş buldum. İçine girip yerleştim. On beş senedir «ev sahibiyim» diye kimse gelmedi. Bedava oturuyorum.

— Peki, şimdi ev sahibini neye arıyorsun?

— Son günlerde odalar akmıya başladı. Damı aktarsın diye arıyorum.

Vakitsiz ölüm

Romancı Reşat Nuri, bir aile toplantısında eskiden tanıdığı bir kadına rastladı. Bir aralık başbaşa kaldılar. Kadın, yeni kocasının huysuzluğundan, kendisine hakaret ettiğinden falan bahsediyordu.

Reşat Nuri Güntekin, kadını teselli etmek istedi:

— Vah, vah! dedi. Halbuki ilk kocanız, ne kadar iyi, ne kadar nazik bir adamdı. Zavallı, vaktinden pek evvel öldü.

Kadın, safiyetle onu tasdik etti:

— Doğru beyefendi, dedi. Hattâ, şimdiki kocam bile bu fikirde...

Avukatça bir cevap

Birbirleriyle ahbap, fakat aynı zamanda rakip iki avukat her gün, öğle yemeğinden sonra, karşılıklı tavla oynarlardı. Bir gün, yine tavla esnasında münakaşaya tutuştular.

Biri:

— Eğer her hak eden sehpayı boylasaydı, senin vaziyetin kimbilir ne olurdu? dedi.

Öteki cevap verdi:

— Ne yapayım, elbette benimle tavla oynıyacak başka birini bulurdum.

Aranıyor!

★ 72,5 lisana âşina, bilgisi kuvvetli, sabrı geniş, işsiz güçsüz, bekâr ve kimsesiz, kadın veya erkek bir gence ihtiyaç vardır. Vazifesi gazetelerdeki bulmacaları halletmek olacaktır.

★ Bazı mizah gazetelerindeki fıkraları okuyanları gıdıklıyarak güldürecek veya karikatürlerin mânasını izah edebilecek genç veya ihtiyar bir adam aranıyor. Kıraathanelere müracaat.

★ Sinemalarda, tiyatrolarda, konserlerde, kadınların başlarındaki yeni moda havaleli, tüllü tüylü şapkaları nezaket, feraset veya siyaset kullanarak çıkartmıya kadir, kabiliyetli bir kimseye ihtiyaç vardır. Hiç bir zaman işsiz kalmaz.

★ Bazı yerli filmlerin mevzuunu, mânasını veya hikmeti vücudünü anlamıyanları bu hususta tenvir edecek zeki, nüktedan ve çenebaz bir kimse aranıyor. Bu sene kendisine epey iş var.

★ Vapurlarda, tren ve tramvaylarda kalabalığı yarıp yer temin edebilecek veya gişe önlerinde bilet alabilecek pazusu kuvvetli, pehlivan yapılı bir kimseye ihtiyaç vardır. Senenin her mevsiminde çalışacaktır. Cumartesi, pazar günleri çift yevmiye verilir.

★ 80 lira aylıklı, 40 lira ev kirasını verdikten sonra karımla üç çocuğumu ve kendimi nasıl yedirip, içirip, giydirip kuşatacağımı düşünmekten bıktım. Benim yerime düşünecek birine ihtiyacım var. Kendisinden, gece, gündüz oturup düşünmekten başka bir şey istenmez. Etyemezde Derdibüyük mahallesinde, ocağı tütmez sokağında, Köseoğullarına müracaat.

Perhiz

Heykeltraş Kenan, sokakta eski tanıdıklarından bir kadına rastladı.

Kadın çok zayıflamıştı. Doktorun bir ay perhiz tavsiye ettiğini öğrenince, Pa'kotelde yemeğe davet etti. «Nasıl olsa bir şey yemiyecek, ucuz kurtulurum» diye düşünüyordu.

Gittiler. Masaya oturdular. Kadın, derin bir nefes alarak:

— Ah! dedi. Hele şükür. Şimdi tıka basa bir yemek yiyeceğim.

Kenan hayretle sordu:

— Ne o? Perhizde değil mi idiniz?

— Evet. Fakat bugün tam bir ay oldu. Artık perhizden çıktım.

Az, Öz:

Traş bâbında...

Ankara'da hiç beklenmedik bir karar: Berberlerin traş fiatlerine zam talebleri kabul edilmiş.

Fatih Rıfkı'nın, şalcı profesör Nihat Erimin ve bütün diğerlerinin yazı yazdıkları, söz söyledikleri bir memlekette traş fiatlarının artırılmasına ne lüzum var. Berber, bu kadar bol olduğuna göre, bizim bildiğimiz, bilâkis fiatlerin inmesi icab ederdi.

Yoksa Ankara berberlerini dinleyecek müşteriler bütün bütün azaldı mı? — P.

Düşman başına

Son Telgraf gazetesi başmuharriri Ethem İzzet Benice Nizamettin Nazifi çağırttı, ona hiddetle söylendi:

— Aşkolsun, birader! Bana öyle bir oyun ettin ki!

Nizamî, hayretle sordu:

— Ne oldu?

— Ne olacak! Geçen hafta sana bir ziyafet çekmiştim. O günden beri bütün dostlarını bana yemeğe yolladın...

Nizamettin Nazif:

— Geç birader, dedi. Senin yanlışın var. Ben sana dostlarımı değil, düşmanlarımı yolladım!

SAYI: 32 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 14 ŞUBAT 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Şeyhin Kerâmeti

Bektaşinin, cahilliği nisbetinde küstah, terbiyesiz, ahlâksız, fakat zengin bir tanıdığı varmış. Öyle, pek mecbur kalmadıkça yanına uğramaz, sofrasında bulunmazmış.

Baba erenler, bir akşam gene dünyalık sıkıntısına düşmüş. Çar nâçar bu zengin ahbabın evine uğramış.

Herif, bektaşiyi görünce kaşlarını çatmış:

— Bre utanmaz mısın sen koca papaz?

Diye çıkışmış. Birden şaşıran bektaşicik boynunu bükmüş:

— Hayır ola sultanım? demiş. Bir kusur mu işledik?

Herif ayni sertlikle cevap vermiş:

— Geçenlerde bir yerde, benim dirayet ve liyakatimden bahsedilirken sen, bunları topyekûn inkâr etmek küstahlığında bulunmuşsun...

Bektaşi, hemen cevabı yerleştirmiş:

— Hâşâ, yalan söylemişler efendimiz. Bendeniz şimdiye kadar sizin liyakat ve dirayetinizden bahsedilen bir mecliste bulunmadım ki, bunları inkâra kalkayım!.

C.H.P. kongresi dolayisiyle İstanbula gelen Ticaret Bakanı Atıf İnan, 7 eylûl kararlarının isabeti üzerinde durmuş, bu kararları göklere çıkarmış... Hani: «Şeyhin kerameti kendinden menkuldür!» diye bir söz vardır; tam söylenecek yeri burası olsa gerek.

Biz, bugüne kadar hangi sınıf vatandaşla konuştu isek, hepsini yaka silker bir halde gördük. Acaba, Bakanın isabetli bulduğu karar bu mudur?

Doğru söz: Hiç bir satıcı yoğurdunun ekşiliğinden bahsetmez!

Mizahçı

Halk Partisi Kongresinde halka doğru inilmeğe karar verilmiş:

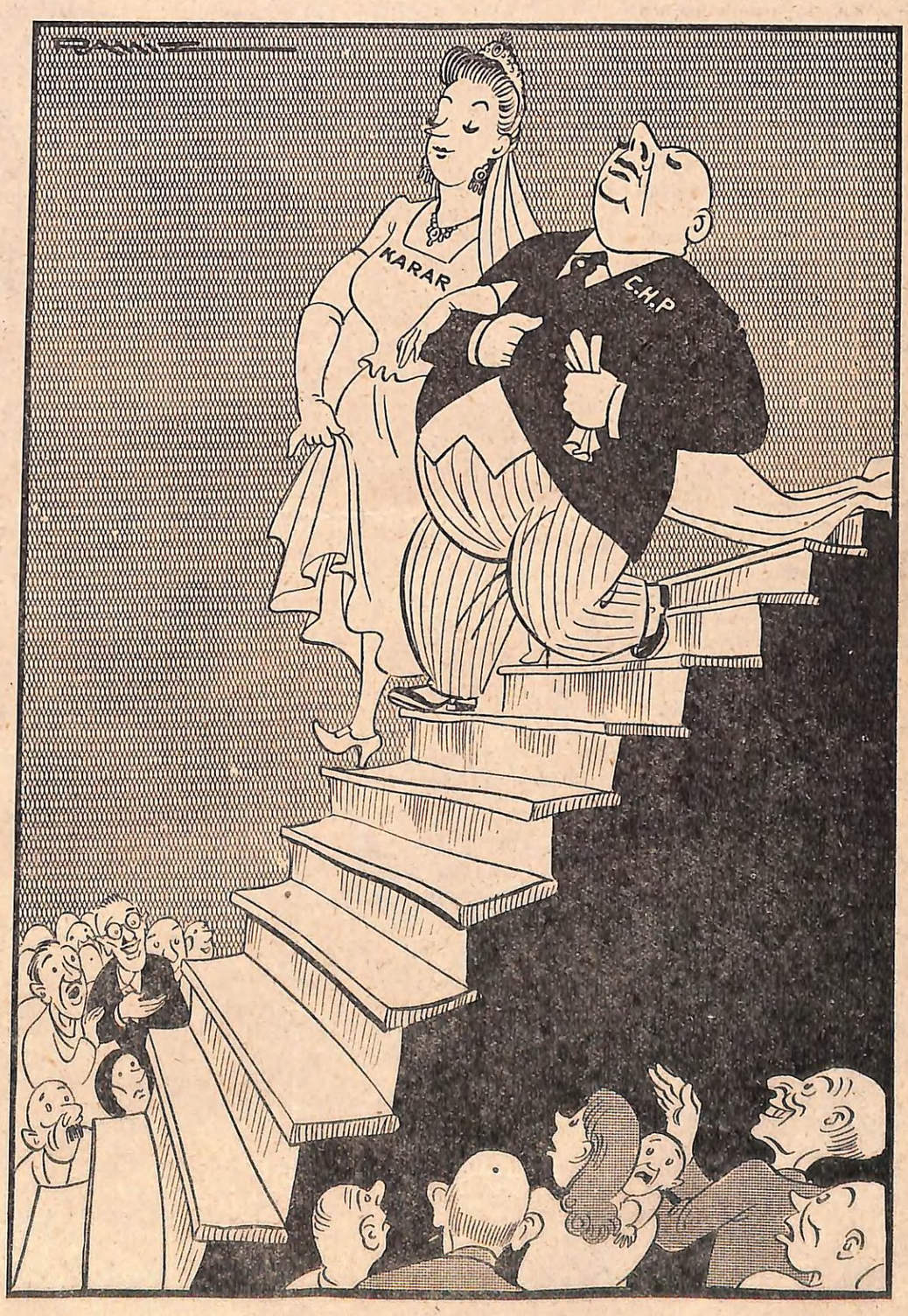

Halk — Görenler mâşallah desin!

ZURNADA PEŞREV

Eserler ve Esirler

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Beşiktaştan geçiyordum, biri arkamdan seslendi:

— Bu ne dalgınlık ayol? Biraz etrafına baksana!

Arkadaşım elimi sıkarken, sitemli sitemli söylenmeğe başladı:

— Zaten, siz gazeteciler hep böylesiniz. Hep başınızı önünüze eğer, etrafınıza bakmaktan korkar gibi bir tavır takınırsınız. Sanki hakikatlerle karşılaşmak istemez, onlardan alacaklıdan kaçan bir borçlu gibi uzaklaşır, kaldırım değiştirir, yan sokaklara saparsınız. Biraz cesaretli olunuz ayol! Biraz etrafınıza bakınız, biraz umumî meselelerle uğraşınız! Nedir o, gazetelerin hali? Hani çingene karıları birbirleriyle kavga ederlerken, evlerinde ne var, ne yoksa hepsini dışarıya taşırlar da karşılıklı nisbet verirler. İşte tıpkı onlara benziyorsunuz: «Yok, sen şusun; yok, ben buyum.» Bize ne sizin şularınızdan, bularınızdan?

Allah inandırsın sizi, bu tevbihten, bu tekdirden hiç bir şey anlamamıştım. Kendi kendime:

— Acaba, diyordum. Bizim arkadaş, iyi saatte olsunların mı eline düştü?

Öyle ya, böyle durup dururken, daha hoş beş edecek bir iki kelime bile söylememişken adama hot behot çıkışılır mı?

Elini havaya kaldırdı, şahadet parmağını bir tabanca namlusu gibi tehdit edici bir vaziyette uzattı, sordu:

— Bu ne, bu?

Hafifçe titredim, onun gösterdiği istikamete baktım, kekeledim:

— Barbarosun heykeli...

O, damarlarımdaki kanı donduran, korkunç, dehşetli, gürültülü bir kahkaha kopardı:

— Barbarosun, ha!

Kasıklarını tuta tuta, kıvrıla kıvrıla gülüyor, katılacakmış gibi morarıyor, kızarıyor, söyleniyordu:

— Barbarosun, Barbarosun ha!. Hani şu: Akdenizi bir Türk havuzu haline getiren; hani şu: en meşhur amiralleri, Anderya Dorya'yı anasından doğduğuna pişman eden; hani şu: koca koca ülkeleri fetheden meşhur Türk kaptanı Barbaros Hayrettin Paşanın heykeli ha!? Ayol bu heykel, medreselerin fodla düşmanı denilen yobazından başka neyi hatırlatıyor insana? Öyle anlı şanlı, dünyayı titreten bu kaptanı deryanın bu kadar sünepe, bu kadar mıymıntı bir şekilde heykeli nasıl yapılır? Evet, nasıl yapılır da buraya dikilir?

Arkadaşım, usta bir dram aktörü gibi, kahkaha sağanaklarını birden kesti. Sonra gözlerimin içine dik dik bakarak sordu:

— Ya heykelin burası ne?

İmtihan olan bir talebe gibi ter döküyor, yanlış bir cevap vermekten korkuyordum. Fısıltı halinde bir sesle:

— Şey, dedim, bir gemi küpeştesini gösteriyor.

Arkadaşım, bu sefer kahkahalarla gülmüyordu. Yalnız, dudaklarında acı bir tebessüm parlamıştı:

— Peki, dedi. Bu küpeştesi görünen geminin burnu, neden denize çevrilmemiş de, tramvay yolunu takiben Ortaköy taraflarına doğru bir istikamet gösteriyor?

Dikkat ettim: Doğru söylüyordu. Hay Allah! Demek bugüne kadar alıcı gözüyle bakmamışım. Şimdi ne cevap verecektim? O, başını bana biraz yaklaştırdı, sağ eliyle yakamı tuttu, tramvaya atlıyan bir yolcuyu yakalamış zabıtai belediye memuru gibi beni sarsa sarsa:

— Yoksa, dedi. Bu heykeli yapanlar veya buraya dikenler, Türk gemilerinin karadan Halice indirildiğini mi anlatmak istiyorlar?

Deminki sualin cevabı bulunmuş gibi birden ümide kapıldım, sevinçle:

— Mutlaka, dedim. Mutlaka onun için...

Sert bir el hareketiyle sözümü kesti. Kelimeler, takma dişler gibi ağzımın içinde dondu, kaldı.

— Öyleyse, dedi. Bunu bilmekliğiniz lâzımdır ki: Gemileri karadan Barbaros Hayrettin Paşa değil, ondan çok evvel, İstanbulun zaptı sıralarında Fatih Mehmet yürütmüştür.

Kelimeleri, âdeta tokatlaşmıştı. Hepsi birer birer yüzüme «şak, şak!» iniyordu.

— Fatih dedim de, dedi. Aklıma geldi, İstanbulu fethimizin beşyüzüncü senesini kutlıyacağız, değil mi?

Bir pot kırmamak için cevap vermekten korkuyordum.

O, sözlerine devam etti:

— Bu münasebetle Fatihin heykelini dikeceğiz. Fakat türbesi ne oluyor onun? Türbesi niye kapalı. Onun, Barbaros Hayrettin Paşanın, Kılıç Ali Paşanın, Mimar Sinanın, Kanunî Süleymanın türbeleri niye kapalı? Bunlar, birer din adamı, birer evliya değiller ki..Bunlar,büyük Türk kumandanlarıdır. Bunlar büyük Türk sanatkârlarıdır. Sorarım sana: dünyanın neresinde görülmüştür ki: Bir taraftan bir adamın heykeli dikilsin, öte taraftan mezarının kapısına asma kilit vurulsun! Ben neden evlâdıma, mezarında bulunan Barbarosun şanlı bayrağını gösteremiyeyim? Ben neden Mimar Sinanın mezarına bir demet çiçek bırakamıyayım?

Şaşkına dönmüştüm. Verecek cevap bulamıyordum. Perişan ve muzmahil bir halde kekeledim:

— Ama, biz, lâikız...

O, istihfafla yüzüme baktı:

— Doğru, dedi. Biz lâyıkız. Biz her şeye lâyıkız. Fakat, ataları**mıza asla!**

Arkadaşıma cevap vereme dim. Fakat, tarih yaratan, eser bırakanlarla paslı anahtarlar altında esir ettiklerimizi, içim yana yana düşündüm...

Bay Hamdullah Suphi Tanrıöver gençlerin din dersleri almalarını ve Süleymaniye'de vaz vermelerini temenni ediyor:

— Aziz kardeş, seni Süleymaniye'de görmek isterim.
— İmkânı yok Hocam, ben (Galatasaray)lıyım!

DİN DERSLERİ VEREN HUSUSİ MEKTEPLERE MÜSAADE EDİLECEKMİŞ..

— Yakında ben de bina okutacağım..

— Din dersleri mi vereceksin?

— Hayır, bir enayi buldum, hava parasiyle evi kiralıyacağım..

— Ha, desene sen herkesi dinden imandan çıkaracaksın!

Karar

— Nişanlımla evleneyim mi, evlenmiyeyim mi, bir türlü karar veremiyordum. Nihayet terziye verdiği parayı öğrenince kararımı verdim.

— Yani?

— Terzisi ile evleneceğim.

Tenbih et!

Hanım, hizmetçisini çağırdı:

— Bu akşam, dedi, bir çok misafirimiz var. Aman dikkatli ol ve sakın ha unutma ki, yemeği tam saat yedide yiyeceğiz.

Hizmetçi ciddî ciddî cevap verdi:

— Peki hanımefendi. Şayet ben o saate kadar gelemezsem, beklemez, sofraya otursunuz.

— Kaçırmamak için elimden geldiği kadar ihtimam ediyorum.

— Beni mi?

— Senin ne ehemmiyetin var yahu, çoraptan bahsediyorum!

— Ayın Destanı —

Yetişir, Oğlum, Yetişir!

Bulur bin haberle öğle akşamı,
Yazılsa günde bir destan yetişmez;
Kırılan cevizle devrilen çamı
Ölçmeye endaze, batman yetişmez.

★

Gelirken Avrupa bıçak bıçağa,
Uçar Amerika, binmiş uçağa;
Sıvanmak düşüyor Şükrü Koçak'a,
Bu yolda koşana kervan yetişmez.

★

Günlümüz istemez gönül kırmağı
Bu yüzden severiz dost kayırmağı
Söylerim görürsem Sadi Irmağı,
Denizsiz, gemisiz, kaptan yetişmez.

★

Güneşle beslenir dal, çiçek, yaprak;
Gün gelir, meyvalar verir bir kucak.
Ey oğul! Gölgeden kurtulmıya bak:
Falan sayelikte fidan yetişmez.

★

Ne almak istersen ateş pahası,
Diyorlar, bunun da vardır dahası;
Daralıp giderken hayat sahası
Yeşil sahalara meydan yetişmez.

★

Para, pul dolsa da çanaklarımız
Kül edip gidiyor ocaklarımız;
Öyle uzanmış ki ayaklarımız,
Şilteler dar gelir yorgan yetişmez.

★

Bir sayfa okuyup Nihat Erim'den
Bir nutuk dinlerim Cevdet Kerim'den;
Kurtulur, giderim bildiklerimden!
İllâ ki bu derde derman yetişmez.

★

Bir tamim yollamış genel sekreter,
Nutkunu sorarsan tamimden beter!
İçinden bir cümle okumak yeter,
Çünkü hatmetmiye irfan yetişmez.

★

Şükrü Sökmensüer kıldı bir kelâm,
Solu îzam etti, sağı iltizam;
Sayın Mareşaldı hedef, vesselâm!
O yüksek hedefe lisan yetişmez.

★

Sazını as artık, Deli Ozanım;
Dinledi sözünü kızım, kızanım.
Yüzleri geçse de yazı yazanım,
Bu devri yazmıya devran yetişmez.

Deli Ozan

ET BULUNMUYOR..

Doktor — Size pirzola tavsiye ediyorum, başka bir şey ister misiniz?

Bayan — Evet doktorcuğum, bir de pirzolayı bulabilecek bir kahraman tavsiye etseniz!.

Bal ayı

İki kadın konuşuyorlardı:

— Nikâh merasiminden sonra kocamla beraber otomobiline atladık, seyahate çıktık.

— Ya? Balayını nerede geçirdiniz bakalım?

— Hastahanede.

Size yaramaz

Müşteri manav dükkânının önünde durdu, hiddetle bağırdı:

— Dün sizden on portakal istemiş, onunun da parasını vermiştim. Halbuki eve yedi tane göndermişsin..

Manav, cakalı cakalı güldü:

— Evet efendim, dedi. Eve göndereceğim portakalların üç tanesi çürüktü, size yaramaz diye attım.

— Okuduğun nedir?

— Eski bir aşk romanı.

— Eski olduğu muhakkak.. Yeni aşklar için roman değil, hikâye bile fazla.. Bir tek cümle ile anlatılır!

— Ayın Destanı —

Yetişir, Oğlum, Yetişir !

Bulur bin haberle öğle akşamı,
Yazılsa günde bir destan yetişmez;
Kırılan cevizle devrilen çamı
Ölçmeye endaze, batman yetişmez.

★

Gelirken Avrupa bıçak bıçağa,
Uçar Amerika, binmiş uçağa;
Sıvanmak düşüyor Şükrü Koçak'a,
Bu yolda koşana kervan yetişmez.

★

Günlümüz istemez gönül kırmağı
Bu yüzden severiz dost kayırmağı
Söylerim görürsem Sadi Irmağı,
Denizsiz, gemisiz, kaptan yetişmez.

★

Güneşle beslenir dal, çiçek, yaprak;
Gün gelir, meyvalar verir bir kucak.
Ey oğul! Gölgeden kurtulmıya bak:
Falan sayelikte fidan yetişmez.

★

Ne almak istersen ateş pahası,
Diyorlar, bunun da vardır dahası;
Daralıp giderken hayat sahası
Yeşil sahalara meydan yetişmez.

★

Para, pul dolsa da çanaklarımız
Kül edip gidiyor ocaklarımız;
Öyle uzanmış ki ayaklarımız,
Şilteler dar gelir yorgan yetişmez.

★

Bir sayfa okuyup Nihat Erim'den
Bir nutuk dinlerim Cevdet Kerim'den;
Kurtulur, giderim bildiklerimden!
İllâ ki bu derde derman yetişmez.

★

Bir tamim yollamış genel sekreter,
Nutkunu sorarsan tamimden beter!
İçinden bir cümle okumak yeter,
Çünkü hatmetmiye irfan yetişmez.

★

Şükrü Sökmensüer kıldı bir kelâm,
Solu îzam etti, sağı iltizam;
Sayın Mareşaldı hedef, vesselâm!
O yüksek hedefe lisan yetişmez.

★

Sazını as artık, Deli Ozanım;
Dinledi sözünü kızım, kızanım.
Yüzleri geçse de yazı yazanım,
Bu devri yazmıya devran yetişmez.

Deli Ozan

— Doktorcuğum, hastamız, çok kötümser. Her şeyi pahalı buluyor; ne yiyor, ne içiyor. Günden güne eriyor.

— Psikolojik bir tedavi yapınız. Her şeyin eskisinden daha iyi olduğuna onu inandırınız !

---

7 Gece – 7 Gündüz

Hasta Olmak Sanatı...

Yazan: PALAZ

Demokrat Partiden, Mareşaldan, Cami beyden, komünistlerden, Tevfik Rüştü Aras'tan başka, memlekette bir de doktorlar meselesi mevcut olduğuna bilmem dikkat ettiniz mi? Doktor kıtlığından falan bahsedecek değilim. Allaha şükür, her cinsinden bol bol var. Hattâ çok var, fazlasiyle var. Vizitelerinin, istişarelerinin, konsültasyonlarının pahalı olduğundan da şikâyet etmiyeceğim. Gerçi her birinin ikişer üçer apartımanı, sayfiyeleri, şitaiyerleri var. Var ama, ne çıkar. Allah daha ziyade etsin, sıhhat meselesi bu. Biz yine veririz.

Hayır, hayır, ne o, ne bu. Benim derdim başka. Şöyle ki, efendim, memlekette bütün çokluğuna, bolluğuna, pahalılığına rağmen doktor bulunamıyor.

— Alo! Doktor bey yok mu?

— Efendim, hastahaneye gittiler.

— Alo! Beyefendi orada mı?

— Hayır, efendim, konsültasyona gittiler.

— Alo! Üstat teşrif etti mi?

— Hayır, beyim, biraz geciktiler.

— Alo! Doktor nerede doktor!

— Vallahi, efendim, biz de bilmiyoruz. Geleceklerdi. Gelmediler. Artık bu saatten sonra da gelmezler.

Ve bu böyle devam edip gider. Pek ehemmiyeti olmıyacak ama, gel gelelim, hastalar ve hastalıklar beklemiyor. Gitgide iş artık o hale geldi ki, biz de «hasta tedavi etmek» değil de âdeta «hasta olmak» bir sanat oldu. Yani senenin hangi gününde ve ne zaman hasta olmalı? Sıhhat Bakanlığının dikkat nazarını celbetmek üzere biz şimdilik bir iki esas bulduk. Şöyle:

Evvelâ yazın katiyen hasta olmıyacaksınız!

Çünkü doktorlar sayfiyededir.

Sonra alelûmum sabahları hastalanmak yok!

Çünkü doktorlar Üniversi hastahanede, yahut evlerde yataklardadırlar.

Akşamları saat altıdan sonra sakın hasta olmıya kalkmayın!

Çünkü doktorlar davette, baloda, çay ziyafetinde yahut her hangi bir kokteyl partidedirler.

Geceleri? Katiyyen!

Çünkü doktorlar uyurlar.

Bir de Etibba Odası içtimalarına, Sıhhat Şûrası toplantılarına, Avrupada tetkik seyahatlerine falan dikkat etmeli. Bunun haricindeki mevsim ve günlerde öğleden sonraları, saat üçle altı arasında hasta olabilirisiniz.

Ancak bu şekilde aradığınız doktoru muayenehanesinde bulmak şansınız vardır.

Allah, yine sizi muhtaç olmaktan korusun. Yani mutlaka şartsa ve mukadderse diye söylüyorum.

o

Yanlışlık

Halil Lûtfi trenle Erenköyüne gidiyordu. Biletçi geldi:

— Biletiniz üçüncü mevki efendim, dedi. Burası birinci.

Halil Lûtfi toparlanarak:

— Ya, öyle mi? dedi. Affedersiniz, ben ikinci mevki zannederek oturmuştum.

İnkâr

Birbirlerinin rakibi idiler. Sokakta karşılaştılar. Sinirli olan genç kadın rakibine hiddetle sordu:

— Benim budala olduğumu Kâmrana sen söylemişsin, öyle mi?

Temkinli olan öteki genç kadın cevap verdi:

— Hayır, o esasen biliyormuş..

Hava

— Nişanlın neyle geçiniyor?

— Hava ile.

— İşsiz mi? Ev sahibi mi?

— Hayır, orkestrada borazan çalıyor.

Eski nükteler

Münhal

Şair Nüzhet, lâfını esirgemez bir adamdı. Bu yüzden de hayli belâya uğramış, adı «deli» ye çıkmıştı.

Bursada bulunduğu sıralarda deli diye tanınmış bir zatı oraya vali tayin ettiler. Arkasından da bir kadı geldi. Onun da lâkabı deli.

Nüzhet, bir gün Setbaşından geçerken bir kaç zaptiyenin bir adamı sürükliyerek götürdüğünü gördü. Meraklà sordu:

— Bu kim yahu? Nereye götürüyorsunuz?

Zaptiyelerden biri:

— Delidir, dedi. Timarhaneye götürüyoruz.

Bunu duyunca şair Nüzhet gülmeğe başladı:

— Ayol, dedi. Delinin timarhanede ne işi var? Devlet dairelerinde hiç mi münhal kalmadı?

Davet

Şair Tevfik Fikretle Şair Mehmet Akif birbirlerine dehşetli kızarlardı. Biri ötekini yobazlıkla, öteki de onu dinsizlikle ittiham ederdi.

Nihayet Tevfik Fikret öldü.

Aradan bir kaç sene geçmişti. Bir gün Mehmet Akif, Süleyman Nazifin de bulunduğu bir meclise yorgun argın geldi. Biri sordu:

— Hayır ola üstat? Pek yorulmuşa benziyorsunuz.

Şair Mehmet Akif:

— Öyle oldu, dedi. Eyübe kadar uzanmıştım. Şair Tevfik Fikretin mezarını da ziyaret ettim. Mezarın üzerine eğildim. Onunla hayli hasbihal ettik.

Suali soran:

— Ya, öyle mi? dedi. Peki, Tevfik Fikret size ne söyledi?

Süleyman Nazif söze karıştı:

— Tevfik Fikretin ne dediğini ben size söyliyeyim, dedi. Mutlaka: «Akif, demiştir. Böyle günü birlik gelişini saymam. Seni behemehal gece yatısına da beklerim!

Kadın — Bunun Kurtuluşu var mı?
Yolcular — Hayır, doğru Taksim!

Tavsiye

Şair Kanlıcalı Nihat bey uzun seneler Mısırda bulunmuş, Mehmet Ali Paşa hanedaniyle münasebet peyda etmişti. Bu sebeple, İstanbula döndükten sonra Yusuf Kâmil Paşanın dairesine sık sık giderdi.

Bir gün Kâmil Paşa kendisine:

— Nihat, dedi. Sen önüne gelene: «Pezevenk, pezevenk» deyip duruyorsun. Bu lâfı, benim için de söyliyemezsin ya...

Şair Nihat:

— Aman efendim, estağfurullah, dedi. Hakkınızda böyle bir lâf etmek benim haddim mi?

Aradan pek az geçmişti. Yusuf Kâmil Paşa, eliyle alnını uğuşturdu:

— Aman, dedi. Başım öyle fena ağrıyor ki...

Şair Kanlıcalı Nihat şu tavsiyede bulundu:

— Efendimiz,şayet şakaklarınıza iki boynuz çektirirseniz bir şeyciğiniz kalmaz!

Bu Harbin Karikatür Albümü No. 2

İkinci Cihan Harbinin en komik hâdiselerini tesbit eden ve birçokları yabancı memleketler gazeteleri tarafından bile iktibas edilen yüzlerce karikatürden müteşekkil bu albüm tarihi bir vesika olarak senelerce aranacak ve süksesini muhafaza edecektir.

Dört renkli kalın bir kapak içindeki bu eserin mevcudu azdır. Fiatı 150 kuruştur. Posta kutumuza siparişlerinizi veriniz.

— ŞİVE MEKTEBİ —

IV.

Yazan: **Ercümend Ekrem Talu**

Sanatkâr Galip Arcan'ın şive mektebi aldı yürüdü. Sevimli üstat, her gün vukubulan müracaatlerin çokluğu önünde ne yapacağını âdeta şaşırmış haldedir. Talebesini teker teker kabul eylemekte iken şimdi artık ikişer ikişer içeriye alıyor.

Bugün de, Tophaneli «Limon» lâkabı ile maruf Salâhattinle komisyoncu yamaklarından Nisim Paracan'a ayni zamanda randevu vermiştir.

Muayyen saatten biraz evvel Limon, biraz sonra da Nisimaçi gelirler. Üstat henüz ortada yoktur. Limon'la Nisimaçi birbirlerini uzun uzun süzdükten sonra ahbaplığa koyulurlar..

Nisim — Siz da mi meytep içun yeldiniz?

Limon — Başka ne için gelinir bu ölüsü kandilli yere, ya?

— Ne bileyim? Bazi tefa da alacak verecek olur.

— Bizde öyle iş yok. Arkadaşlar: «Ulan, Limon! Ağzın pek bozuk. Git de Galip abi düzene koysun..» dediler; kalktım geldim. Fiyakalı lâf etmesini öğreneceğim.

— İyi... yuzel... Ama, iyice ağnamadim, lemonun burda işi ne?

— Nasıl işi ne? Limon diye bana derler.

— (Yarı alaycı) Ulur a! Hokabaz Portukaloğlu bezin dayısı idi. Oylesan hisim çiktik. Maşala, maşala!

— (Öfkelenmek üzere) Ulan, git işine! Seninle neden hısım oluyor muşum? Façanın ortalık yerine bir pendifrank çakarsam, görürsün gününü.

— (İhtiyatla ortadaki masanın öbür tarafına geçer) Aman kuzum! Doviz için permi aldin mi?

— Domuz sensin! Öyle fasafiso kelâmlara yekûn tut.. yoksa kayarım marizine ha!

Derken Galip odaya gelir..

— Bay Limon Salâhattin zatıâliniz..

Limon — Bendeniz cennet kuşu! Mamafih, binaenaleyh.. yâniyâ.. (Birdenbire tonu değiştirerek) Adam gibi lâf et be âbicim! Lûgat paraladığın gibi büsbütün iflâhımı kesersin.

Galip gülümser.. O sırada, Nisim lâkırdıya başlar:

— Yun aydin bay efendi!

— Yun aydin değil..

— E, bir parça karanlik ma zarar yok.

— Onu demek istemedim.. Yun..

— Size bir Osram..

Limon (atılır) — Edebini takın, ulan!

Nisim — Sana ne oluyor be? (Galibe) Eki yuzluk bir Osram ampulu yetireyim, o vakitta aydinlik olur.

Galip — Mersi! Fakat lâzım değil.. Ben demek istedim ki türkçede yun demezler, gün derler. Söyleyin bakayım!

Nisim — Yun!

Galip — Gün!

Nisim — Yun!

— Olmadı. (Bir kâğıdın üzerine bir şeyler karalayıp Nisime uzatır) Okuyun şunu. Bu meşhur bir şarkı güftesidir.

— Yuzel! Köfteyi da çok severim.. (Okur) «Yel, yidelum Yoksuya!..»

Limon — Aval amma da falsolu okuyor be!

Galip — (Limona) Siz müdahale etmeyiniz rica ederim..

Limon — Sen ol da münakale etme be anam! Herifin geleri yayvan yayvan okuyuşuna bayağı içerliyorum.

Galip — (Nisime) Siz bu cümleyi iyice ezberleyin. Doğru telâffuz etmiye gayret edin ve gelecek derse o şekilde gelin. Olmaz mı?

Nisim — Başustüne!

Galip — Her ders ücretinin peşin olduğunu da hatırlatırım..

Nisim — Anyisi ders?

Galip — İşte bu ders.

Nisim — Aldirma be! Bu berincisi sayilmaz. İşantiyondur... numune. Ticarette numuneden para alindiyi var mi?

Galibin kös dinlemiş tavrı önünde behemehal paraları sökülmek lâzım geldiğini anlıyan Nisim cüzdana davranır ve sorar:

— Ne vereceyiz?

— Beş lira.

— Aman kurum! Çok değil mi? Bu da mi 7 eylul kararlarından sonra zam yordu?

Limon — (Tekrar müdahale ederek) Ulan, tosla! Pislerim gagana!

Nisim beşliği sunar, çıkar..

Limon — (Korka korka) Abi, benden de mi alacaksın kurtluyu?

Galip — Ne kurtlusu?

Limon — Hani ya beşlik pangonotun üzerinde kurt olduğundan ötürü biz ona öyle deriz..

Galip — Tabiî. Değil mi ya?

Limon — Öyle ise bizi haspi geç, anacığım.. Zaten dilimiz düzelecek ne olacak? Bütün bugünün gençleri,hem de mektepliler bizden başka türlü mü konuşuyorlar sanki?!.

Dört başı mamur:

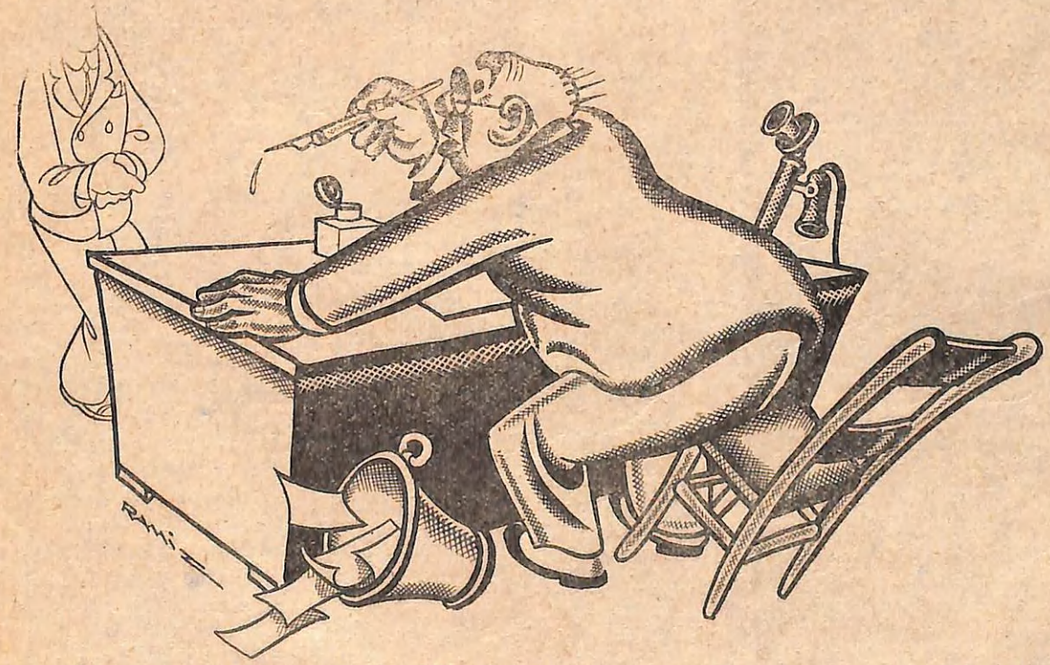

Âmir — Efendi efendi, haddini bil. Sen memur olmuşsun, amma daha bir âmirle nasıl konuşulacağını bile bilmiyorsun!

Memur — Nasıl bilmem bayım... haddim olmayarak on iki senedir karısının hizmetinde bulunan bir kocayım!

İmkânsız

Şubatın, çok güzel, çok ılık günlerinden biriydi. Herkes sere serpe açılmış, gezmeğe çıkmıştı.

Alaturka müzik üstatlarından avukat Suat, Kadıköy vapurunda bir arkadaşına rast geldi. Şuradan, buradan konuşurlarken arkadaşı:

— Bu yaşıma geldim, dedi. Dünya evine girmedim.

Avukat Suat:

— Öyleyse, dedi. Ne duruyorsun evlensene.

Arkadaşı, derin derin içini çekti, vapurdaki genç, güzel ve şık bayanları gözden geçirdi, bir daha içini çekti, hafif tertip yutkundu ve:

— Evlenmek niyetindeyim, dedi. Fakat karımın zeki ve güzel olmasını isterim.

Avukat Suat, gülümsedi:

— Maalesef, dedi. Kanunlarımız buna müsait değil. İki kişiyle ayni zamanda evlenemezsin!

Çömezin Röportajları:

32

VI.

Kendine Meslek Seçiyor...

Çizen: RAMİZ

Halkevi mensubu olamam: Kendi kendimi yiyemem!

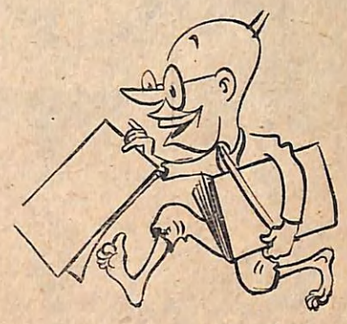

Müvezzi olamam: Cinayetlerin modası geçti!

Emekli olamam: Bir parmak balla üç ay geçinemem!

Seyyah olamam: Valiz de, döviz de kaçırtamam!

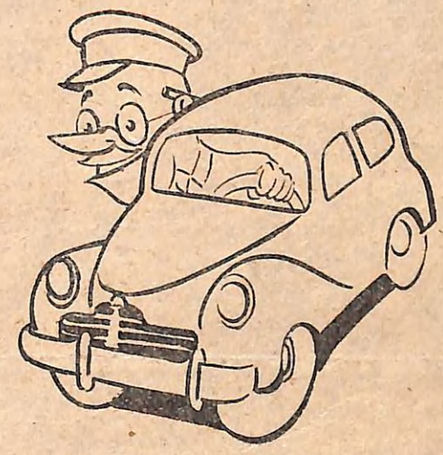

Şoför olamam: Sonradan görmüşlere hizmet edemem!

Boksör olamam: Tramvay müşterisi değilim!

Meclisi idare âzası olamam: Dayım yok!

Bakteriyolog olamam: Memleketteki muzır mikroplarla uğraşamam!

İktisatçı olamam: Ucuzluk sayıklayıp gülünç olamam!

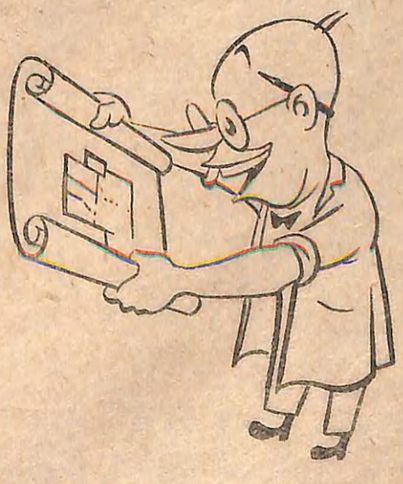

Yüksek mimar olamam: Kendi yuvamı yapmaktan âcizim!

Hikâye

Korkunç Bir Plân

Yazan: ÇALÇENE

Feridun, babasından kalan koca serveti ne yapacağını düşünmekle meşguldü. Bir milyonu aşan para, yüz binden ziyade esham ve tahvilât, dört apartıman, iki villâ, altı tane çiftlik.. Bunlar yenmekle bitecek gibi şeyler değildi ki...

İlk işi vazifesinden istifa oldu. Kendi kendine:

— Artık, diyordu. Çalışmağa paydos. Rahmetli babacığım çalıştı da ne oldu? Çok kıskandığı paracıklarını götüremedi ya. İyisi mi, çarçur etmeden bunları sarfetmenin çaresine bakmalı, adam gibi yaşamalı. Zaten dünya nedir ki: Biraz eğlence, biraz kahkaha, bir kaç güzel kadın, bir kaç güzel söz.

İstanbulun en büyük terzilerine bir düzine elbise yaptırdı. Taksimdeki apartımanın en geniş salonlu bir dairesini işgal etti. En namlı mobilyecileri, antikacıları dolaştı. Bu salonları, en pahalı eşyalarla süsledi. Başladı evinde ziyafetler, partiler vermeğe.. Sanki, birdenbire değişmiş, bambaşka bir adam oluvermişti. Arkadaşları, yeni ahbapları onu pek mânalı bir adam buluyorlar, her söylediği sözün kerametine, hikmetine inanıyorlar, nüktelerine bayılıyorlardı.

Hele kadınlar.. onun evinde buluşmak için âdeta birbirleriyle yarış ediyorlar, onu:

— Hakikî bir centilmen..

olarak vasıflandırıyorlardı.

Doğrusu Feridun da cömert davranıyordu. Bütün o parlak ziyafetlerden, o partilerden sonra, flört ettiği kızlara bile değerli hediyeler vermekten çekinmiyor, onların kalblerine göre muamele etmekten derin bir haz duyuyordu.

Hele, içlerinde bir Ayfer vardı ki: bazan, Feridun'u bekâr kalmak için verdiği karardan bile döndürecek raddelere getiriyordu. Öyle mânalı, öyle derin, öyle içli, öyle zeki bir kızdı ki: şayet her hangi bir ziyafete, toplantıya gelmiyecek olsa, Feridunun bütün neşesi bir anda kaçıyor, meraka düşüyor:

— Acaba, diye mırıldanıyordu. Hasta mı? Yoksa artık benden hazzetmemeğe mi başladı. Yoksa, birisiyle nişanlanacak mı?

Ayfer'e karşı duyduğu bu alâka, bilhassa kadınların gözünden kaçmıyor, ortaya bazı dedikodular çıkıyor, fakat bu dedikodular daha çok Ayfer'i yaralıyordu. Çünkü, bu dedikoduların maksadı, onu Feridun'un gözünden düşürmekti.

Bir akşam üzeri idi. Feridun, bir kaç arkadaşiyle beraber tiyatroya gidecekti. Elbise değiştirmek için eve geldiği zaman, hizmetçi kendisine bir zarf uzattı:

— Postacı getirdi!

Dedi.

Feridun zarfın üzerindeki yazıya baktı:

— Allah, Allah! diye söylendi. Bu kadın yazısını hiç tanımıyorum.

Pulun üzerindeki damgayı tetkik etti:

— Galatasaray postahanesinden verilmiş!

Dedi.

Zarfı açtı. Titrek bir kadın yazısiyle şunlar yazılıydı:

«Beyefendi,

Beni tanımazsınız. Sizinle çok güç şartlar altında konuşmak mecburiyetinde kaldım. Cuma günü saat dört buçukta apartımanınıza geleceğim. Fakat çok rica ederim, evinizde, hizmetçi de dahil hiç bir kimse bulunmasın.»

İmza yoktu. Kendi kendisine:

— Acayip, diye mırıldandı. Benimle ne konuşacak? «Güç şartlar» ne demek? Daha da cumaya iki gün var.

Ne olursa olsun, bu ziyaret her halde çok enteresan bir şeydi. İnsanlar, gizli şeylere karşı istemeden alâkalanırlar. Feridun da bir taraftan giyiniyor, bir taraftan da:

— Acaba, gelecek kadın genç mi?

Diye söyleniyordu..

⁂

Hizmetçiye, güzel bir içki sofrası hazırlattı, sonra ona seslendi:

— Aleksandra, gecenin on ikisine kadar izinlisin. İster sinemaya, ister tiyatroya git.

Aleksandra, genç ve hovarda efendisinin yüzüne gülümsiyerek baktı:

— Bu sefer gelecek, dedi. Benden de mi gizli?

Feridun:

— Vallahi Aleksandra, dedi. Geleceğin kim olduğunu daha ben de bilmiyorum. Belki de bütün bu hazırlıklar boşa çıkacak, gelen kaknem'in biri olacak, ben de koca bir günümün hebâ olduğuna yanacağım.

Aleksandra gittikten sonra, Feridun bir bardağa viski doldurdu, buz koydu, kanapelerden birine oturdu.

Çalışmamak iyi şeydi ama, insan böyle yalnız kaldı mı, dehşetli canı sıkılıyordu. Feridun bir aralık, boş zamanlarında yazı yazmak, romancı olmak sevdasına düşmüştü. Fakat, yazdıklarını kendi de beğenmemiş:

— Adam sende, demişti. Buna mı göz nuru dökeceğim. Param var. Yazılanları okurum daha iyi.

Bu düşünceyi de tatbik edebilmek için hemen kütüphanelere koşmuş, bir kamyon roman almıştı. Fakat, bugüne kadar bir tanesini bile okumak kısmet olmamıştı.

Saate baktı: dörde çeyrek vardı.:

— Şu romanlardan bir tanesini alayım da okumağa başlıyayım, dedi. Belki vakit geçer.

Kütüphanesinden rastgele bir kitap çekti, okumağa başladı. İçinden:

— Ne de güzel yahu, diyordu. Bu kitapları nasıl yazar bu adamlar? Sonra bir buçuk liraya da bedava doğrusu..

Kitaba o kadar dalmıştı ki; kapının zili çalınmasiyle beraber yerinden hoplaması bir oldu:

— Bari, dedi. Gelen iyi bir şey olsa da kitabı okumaktan vazgeçtiğime değse..

Kapıyı açar açmaz, çok şık bir gölgenin içeriye süzüldüğünü hayretle gördü. Kadın bir eliyle kapıyı kapatıyor, öteki elinin parmaklarını da ağzına götürerek:

— Sus!

İşareti veriyordu.

Feridun, genç kadını yukarıdan aşağı bir süzdü. Sarı sarı saçları, mavi mavi gözleri, gergin bir teni, yuvarlak kalçaları düzgün bacakları ve şahane göğsüyle bu hiç tanımadığı yabancı kadın, bir güzellik ilâhesi idi.

Kapalı kapıya dayanmış bir halde duruyor, «sus» demek için dudaklarına götürdüğü parmağını olduğu yerden çekmiyor, he-

— Heykel gibisiniz...
— Traş etmenizden belli!

yecandan olacak, göğsü durmadan inip kalkıyor, yarı kapalı gözleriyle Feridun'u tetkik ediyordu.

Feridun, âdeta büyülenmiş gibiydi. Ne bir söz söyliyebiliyor, ne bir hareket yapabiliyordu. Aradan bir kaç saniye geçince, genç kadın kendini toparlamış gibi oldu. Ellerini göğsüne bastırarak:

— Bu yaptığım bir çılgınlık, biliyorum, dedi. Fakat yapmağa mecburdum. İzzeti nefsim...

Birden sustu. Bu sözler üzerine aklı başına gelen Feridun, genç kadına yol gösterdi, büyük bir nezaket içinde:

— Buyurmaz mısınız efendim, diye kekeledi. Zannederim, içeride daha rahat konuşuruz.

Kadın, rüzgârla sallanan nazlı bir fidan gibi kıvrıla kıvrıla yürüdü, Feridun'un gösterdiği holü geçti, büyük salondan içeri girdi:

— Zevkinizin mükemmelliğinden emindim, dedi. Salonunuz hakikaten çok mükemmel süslenmiş.

Feridun kadının önünde hafifçe eğildi:

— İltifat ediyorsunuz hanımefendi..

Diye mırıldandı.

Genç kadın birden hatırlamış gibi:

— İsmim Nilüferdir, dedi. Evliyim. İzmirden daha yeni geldik. Bizi tanımazsınız. Fakat, ben sizinle konuşmak mecburiyetindeyim. Buraya da o maksatla geldim.

Feridun, aynı titrek sesle:

— Emrinize âmadeyim, dedi. Sizi dinliyorum.

Nilüfer, bir kahkaha attı:

— Canım, dedi. Aceleniz ne? Öğrenirsiniz elbet.

Güzel bir söz. Feridun, bu eşsiz kuşun hoşuna gitmek için elinden gelen maharet sarfediyor, ona viski ikram ediyor, arkadaşlarından duyduğu zarif fıkraları anlatıyor, dil döküyordu.

Aradan yarım saat geçmeden senli, benli olmuşlardı. On daki ka sonra da yatak odasına girdiler...

Nilüfer karyoladan bir ok gibi fırladı. Çıplak ve dimdik göğsünü örtmeğe gayret ederken:

— Oh olsun! diye bağırdı. İntikamımı aldım.

Feridun şaşkın şaşkın ona bakıyor, hiç bir şey anlamıyordu. Merakla sordu:

— Kimden? Benden mi?

Nilüfer, bir baş hareketiyle sarı saçlarını geriye attı:

— Hayır, dedi. Ayfer'den, ben onun ablasıyım. Sizi çok sevdiğini biliyorum. Bir hafta kadar evvel bana, sizin için: «Senin gibi çirkinlerden hoşlanmaz!» diye hakaret etti. Ben de ondan intikam almak için bu planı tasarladım!

Sebep

Hizmetçi, bundan bir ay evvel çıktığı evin kapısını çaldı. Eski hanımın huzuruna çıktı.

— Yeni gittiğim evin hanımına benim hırsız olduğumu söylemişsiniz, dedi. Bu hareketinizi tarif için kelime bulamıyorum.

Hanım, sükûnetle cevap verdi:

— Evet ama, ben de iki ropla dört çorabımı bulamıyorum.

Değil mi?

Vakit gazetesi başmuharriri Asım Us evine misafirler çağırmıştı. Soğuk bir hava içinde başlıyan toplantıyı canlandırmak için:

— Kendi evinizdeymiş gibi rahat oturun, dostlarım, dedi. Bakın ben kendi evimdeyim. Sizin de ayni vaziyette olmanızı isterdim.

Müşfik koca

Patron hiddetle yazıhaneden içeri girdi. Kâtibine bağırdı:

— Karıma âşıkmışsın, öyle mi?

Delikanlı ezilip büzülerek:

— Ha..yır, efendim, dedi.

— Öyleyse karıma «seni seviyorum» demekten vazgeç. Kadın kaç gecedir uyku uyuyamıyor.

Çek

Abraham, on senedir yanında çalışan muhasebeci Moizi çağırdı:

— Bu seneki bilânçodan çok memnunuz, dedi. Bunun için ben ve ortağım sana, mükâfat olarak, 1000 liralık bir çek hazırladık.

Moiz sevincinden bayılacak gibi oldu:

— Teşekkür ederim.

Abraham devam etti:

— Bir şey değil, Moiz. Yalnız, çeki şimdi vermiyeceğiz. Bir sene bekliyeceğiz. Eğer gelecek sene de...

Moiz bu sefer hakikaten bayıldı.

Üçüncü defa basılmış olan

Hacıağalar Albümü

pek az kalmıştır. Bir daha da basılmayacaktır.

Taşra müşterilerimizin çok acele sipariş vermelerini rica ederiz.

Ayrıca

KADINLAR ALBÜMÜ ile TOMBUL TEYZE ALBÜMÜ de bitmek üzeredir. Bu nefis Albümleri almadınızsa acele ediniz.

Tenzilât

İki mahpus, bahçede karşılaşmışlardı. Biri:

— Tuhaf şey, dedi. Sen altı bin lira çalmışsın, altı ay yatacaksın. Halbuki ben beşyüz lira çaldım, iki seneye mahkûm ettiler. Adalete uyar mı bu?

Öteki cevap verdi:

— Adalete değil, ticarete uyar. Toptan alış veriş ettiğim için bana tenzilât yaptılar.

Ayılınca

Neyzen Tevfik'i bir gece kör kütük bulan arkadaşları alıp evine götürmek istediler. Bir otomobile attılar. Üstadın evini bilmiyorlardı. O, yarım yamalak tarif etti.

Bu tarif üzerine otomobili durdurdular. Koluna girip kapının önüne kadar götürdüler.

Neyzen biraz ayılmıştı:

— İçeri giremem, dedi.

— Neye? diye sordular. Karınla kavgalı mısın?

— Hayır. Burası bizim ev değil de ondan.

Lâzımı gayrı müfarik

İki iş adamı konuşuyordu:

— Kadınların iş hayatında muvaffak olacağını hiç zannetmiyorum. Meselâ, yazıhanemde kadın kâtip kullanmak istemem.

— Halkısın ama, azizim. Ben aksini iddia edebilirim: Bir ay evvel dosyaları tanzim için bir kız tuttum. Şimdi onsuz iş yapamıyorum: Dosyaları bulmanın imkânı yok.

İki daktilo arasında

— Patron bugün bana «bu gece bir yere gidecek misin?» diye sordu. «Hayır» dedim.

— Seni bir yere mi davet etti?

— Hayır, «öyleyse yarın sabah erken gelirsin» dedi.

Kadın sesi

Kıdemli bir koca, genç ve evlenme namzedi bir arkadaşiyle konuşuyordu:

— Biliyor musun? Kadınlar erkeklerden bir şey isteyecekleri zaman, seslerini alçaltarak konuşurlar.

Genç arkadaşı hayrete düşmüştü:

— Ya, dedi. Neden acaba?

— Neden olacak, istedikleri şeyi elde edemeyince seslerini yükseltmek için...

Sahibi ve yazı işlerini idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: FULKAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze Otomobil Alıyor:

Satıcı — Sayın bayan, nasıl, provada otomobili beğendiniz mi?
Tombul Teyze — Beğendim, yalnız koltuk altları bir az sıkıyor!

T.T POSTASI

Amasya: N.B.

S — Sevgili Teyzecigim,

Şimdi ki usule göre oğlunuzla kızımı evlendirmek için yüz görümlüğü olarak isteklerinizi bildirin ve acele olarak oğlunuzun parmağının ölçüsünü gönderin. Hörmetler.

C — Eskiden kendi kendine gelin güvey olanları işitirdik, demek şimdi usul değişti...

Kendi kendine kayınpeder olanları da gördük, Allah hayır versin.

İzmir: Turgut Akkaya.

S — Sayın Tombul Teyzecigim,

1 — Yumuğa şimdiden kısmetler çıkmağa başladı. Tahsilini bitirdiği zaman biz Yumuğa kendi ailemizden Çeyizi Çimeni ile istediği kızı vermeğe hazırız.

2 — Pamuğumuzun nikâhı ne zaman, düğün hangi ayda?

3 — Sayın Teyzeciğim Pamuğa çok acıyorum, nişanlısı Çömez bu gidişle bir türlü kendine bir meslek bulamıyacak. siz ne dersiniz?

C — Teşekkür ederiz. Yalnız sizden değil bir çok yerlerden de talebler çıkdığına bakılırsa et kıtlığında bizim oğlana ragbet artmağa başladı. Zavallı hanginizi doyursun.

— Yaza...

— Damadımız iş olsun diye meslek arıyor... onun en